

Natalja Ščerba

LUNASTEROVÉ

Skok nad hvězdami

FRAGMENT

Lunasterové

Skok nad hvězdami

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.fragment.cz

www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Natalja Ščerba

Lunasterové - Skok nad hvězdami – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

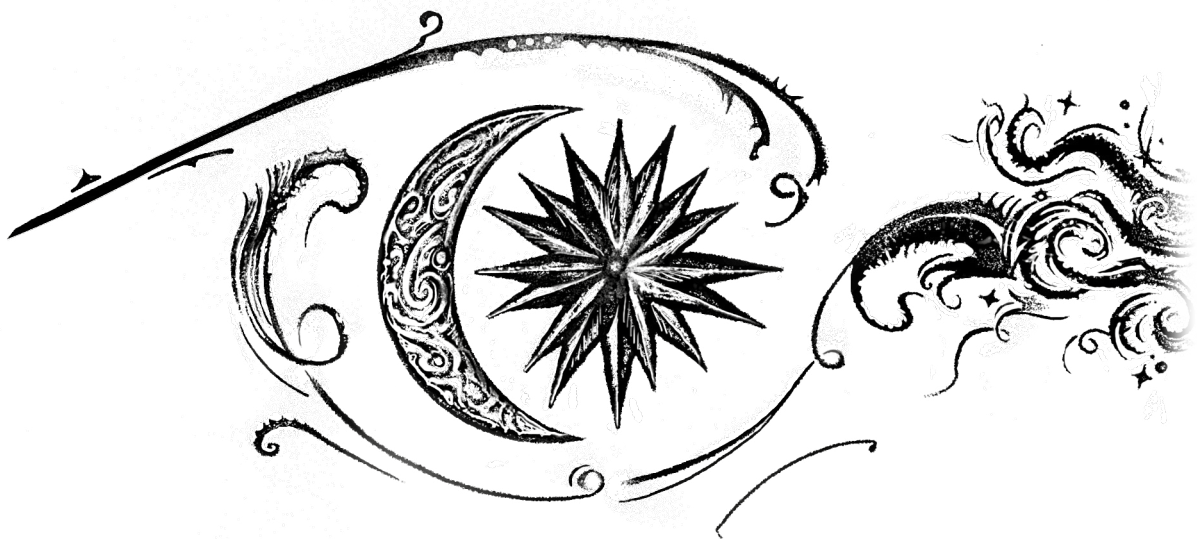

ALBATROS MEDIA

LUNASTEROVÉ

Skok nad hvězdami

Natalja Ščerba
LUNASTEROVÉ

Skok nad hvězdami

FRAGMENT

Text copyright © Natalja Ščerba, 2016
Translation © Martina Pálušová, 2020
Copyright © ROSMAN, 2016
Cover and layout design by Olga Zakis

ISBN tištěné verze 978-80-253-4629-7
ISBN e-knihy 978-80-253-4754-6 (1. zveřejnění, 2020)

Svítlí měsíc.

Po líné hladině moře běží rovná stříbrná cestička až k vysokému skalnatému mysu. Tam, mezi obrovskými kameny a černými borovicemi, se ukrývá staré rozbořené město. Vysoké činžovní domy s tmavými okny jsou prázdné, vítr se prohání po prašných ulicích, dávno zarostlých břechtanem a plevelem. V parcích a zahradách, na tvrdé popraskané zemi, leží povalené sochy, stojí vyschlé kašny, zrezivělé kolotoče zamrzly, lampy na pustých nábřežích už dávno přestaly svítit.

Na kraji mysu ční oblouková stavba zdálky připomínající diadém: třináct vysokých špičatých věží spojených nosnou zdí.

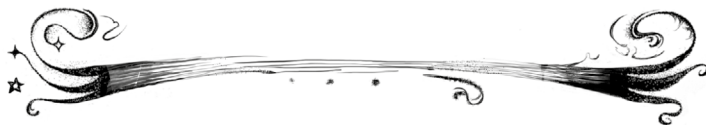
Na nejvyšší z nich je možné zahlédnout nehybnou bílou siluetu zahalenou v chladném měsíčním světle – možná je to pták, drak nebo okřídlený člověk. Bílá postava tak nehybně sedí ještě několik hodin, dokud nezesvětlá nebe na horizontu. A potom, jako by se doslova probudila z dlouhého neklidného spánku, mávne obrovskými křídly a začne pomalu kličkovat mezi domy přízračného města, až se úplně ztratí z dohledu.

*Byli jsme zrozeni
z podivné hvězdy.
Studené světlo v nás
zanechalo stopy.
Měsíční noci,
skryté války,
zakázané sny.*

(rocková skupina Agatha Christie)

Tim

Tim nikdy neběžel tak rychle. Nemohl popadnout dech, pot mu stékal do očí, ale běžel dál. Prokletý měsíc mu svítil přímo do obličeje a neustále připomínal blížící se nebezpečí.

Divoké stíny lamp se rychle míhaly, jak se Tim řítil v ústrety širokému chodníku. Ještě chvilku, a nalevo se objeví kýžená odbočka. A za ní slepá ulice – oprýskaná cihlová zeď, kde čekala spása.

Ale proč ho pořád pronásledují? Tim za sebou cítil rytmus jejich běhu – vzdálenost mezi nimi se rychle zkracovala.

Kdepak, už nemůže! Má se zastavit? Postavit se tváří v tvář svým pronásledovatelům? V pouličních potyčkách se může stát cokoliv. Možná by jednoho zvládl položit na lopatky. Ale Tim věděl, že si to jen nalhává: ti tři nebyli obyčejní chuligáni, co sem jen náhodou zabloudili z cizí čtvrti.

Chlapec se zprudka nadechl a z posledních sil ještě zrychlil. V hrudi se mu ozývaly nepravidelné údery srdce, které se snažilo pohánět jeho neposlušné tělo. Zdálo se, že to nehorázné a šílené pronásledování nebude mít konce.

Proč jen lezl přes ten plot? Zatracená zvědavost! Teď za ním běží ochranka toho velkého, krásného domu – z červených cihel se štítovým průčelím, plochými reliéfy, mléčně bílými sochami zářícími ve tmě a s kovaným zábradlím na balkonech.

Tim si kdovíproč toho domu nikdy předtím nevšiml – přestože tu cestu znal už od dětství... Možná ho tady během roku postavil nějaký přespolní boháč – všude kolem se teď tolik staví. A tenhle dům stojí tak trochu stranou – až na konci jejich ulice. Na pozadí hvězd vypadal tak temně, jako nějaký podivuhodný starobylý kamenný zámek – strašidelné, hrůzostrašné obydlí vábící pozornost. Chlapec si chtěl jen zblízka prohlédnout tu neobvyklou fasádu, projít se po klikatých cestičkách...

Ale jakmile se Tim chytil koule na plotovém sloupku a svižně se přehoupl přes metr a půl vysoký plot s kovanými hroty – okamžitě zase hupsnul zpátky.

Nejprve měl dojem, že na něj ti tři čekali: tři černé postavy obrovským skokem přelétly plot jako nějakí ptáci a začaly ho pronásledovat.

Prudká zatáčka doleva – a konečně je u spásné proluky ve slepé ulici. Tři dlouhé skoky a Tim se zachytil o zeď. Zbývalo jen přitáhnout se rukama a přehoupnout se přes překážku k rodnému domu s číslem dvacet ve Sluneční ulici. Vylézt po dunivém okapu, přelézt na kamennou podestu, přitáhnout se k balkonu, vyskočit na římsu – a je

tam. Pak už jen s rozběhem skočit do svého okna, které vždy zůstává otevřené...

Úplně navrchu Tima dohnala ostrá pronikavá bolest v zátylku. Chlapec ztuhl, jako by si rozmýšlel své další kroky, a pak se sesunul na zem. Ale tam ho někdo okamžitě zdvihl a přitlačil čelem k cihlové zdi.

„Tak ty jsi viděl náš dům, kluku?“

Timovi z toho zastřeného úlisného hlasu přeběhl mráz po zádech: nejradši by zmizel, utekl, schoval se, ale jeho tělo kdosi držel v neviditelném sevření – nemohl ani otočit hlavu.

„Viděl jsi ten dům, kluku?“ zopakoval ten člověk přísněji.

Tim se rozhodl nezapírat.

„Ano...“

„Jak vypadal? Popiš ho.“ Druhý hlas, nejspíš staršího muže, působil klidně a sebejistě.

„Velký... Neobvyklý.“

Tim se celý třásl; nechápal, proč ho ti zvláštní lidé pronásledovali a teď mu dávají takové hloupé otázky. Najednou si vzpomněl na strašnou scénu z jednoho starého filmu. U oprýskané cihlové zdi tam stál zajatec odsouzený k smrti zastřelením, připravený mlčky přijmout svůj osud. Tim také stál čelem ke zdi a do dlaní ho píchala ostrá cihlová drť – cítil se stejně mizerně jako ten hrdina z filmu.

„Proč jsi tam šel? Jak ses tam dostal?“ Úlisný tón vyslychajícího byl beze stopy pryč a nahradil ho přísný. „Cos tam pohledával, mladíku?“

„Nic!“ V Timově hlase bylo patrné zoufalství. „Prostě se v noci rád procházím... Sám.“

„Pod měsícem nebo pod hvězdami?“ Zeptal se nejspíš třetí pronásledovatel. Jeho hlas zněl ironicky a uštěpačně.

Chlapec neodpověděl, správně usoudil, že se mu jen vysmívají.

„Nechtěl jsem udělat nic špatného,“ pronesl pevně. „Jen jsem se chtěl podívat blíž...“

„Vypadá to, že nelže,“ protáhl zamyšleně uštěpačný hlas. „Co s ním uděláme? Pustíme ho?“

„Aby po celé čtvrti vykládal o našem... domě? Co když je dvou-
tvářný?“

„To těžko...“

„Proč by ne? Umí rychle běhat i skákat. Má všechny předpoklady
nějakého Astera.“

„To bych neřekl... Spíš je to nějaký akrobat, nic víc.“

„Necháme rozhodnutí na Nejvyšším?“

„Budeme ho kvůli takové prkotině vyrušovat?“

„Tak se ho zbavíme... Rychle a tiše. A vyhneme se všem nepříjem-
nostem.“

„Ne. Otoč se, mladíku.“

Tim poslušně splnil rozkaz a pomalu se otočil.

Do očí ho šlehl jasný oranžovo-zelený záblesk – jako by přímo ze
zenitu spadlo obrovské oslepující slunce a celého ho pohtilo. Chlapec
zakřičel. Stěny domů v úzké uličce žalostný výkřik okamžitě odrazily
a proměnily ho v chraptivou sténající ozvěnu. Tim měl pocit, jako by
mu pod víčka pronikl ohnivý žár, jehož částičky se rozběhly po celém
těle jako tisíce malých pulzujících ohnisek bolesti...

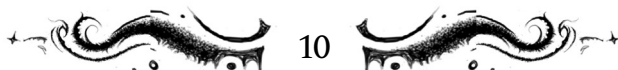
A najednou všechno ustalo. Tim se sesunul na zem a přitiskl se
zády k cihlové zdi. Tělo se mu mírně, ale bez ustání chvělo důsledkem
právě prožitého otřesu.

„Chlapec je beztvářný,“ zaslechl Tim jako přes hučící stěnu vodo-
pádu. „Ale je zvláštní, že ho měsíční svit opustil tak rychle... Zdá se,
že na toho kluka svit měsíce neúčinkuje. A vidí náš dům. Dům Luno-
jasných. Zajímavý exemplář.“

„Tak už mu konečně vnukni, co je třeba, a jdeme,“ ozval se netrpě-
livý hlas. „Už tak jsme s ním ztratili spoustu času! Pochybují, že si
toho kluka někdo všiml, tak ať si jde. Ale jestli tě zaujal, budeme ho
mít pod dohledem. Je to malé město, najdeme ho raz dva.“

„Dobrá, uvidíme...“

* * *

Ranní snění přetrhlo zvonění otcova budíku – zatracený čínský šunt! Tim ten vynález lidstva z celé duše nenáviděl, nejradši se probouzel sám za úsvitu.

Neochotně pootevřel oči, uviděl obvyklé obrysy okna za průsvitným zeleným, pořádně pomačkaným závěsem a najednou ztuhl – vzpomněl si.

Co to jen bylo? Škaredý sen, bláznivý přelud, nesmyslná halucinace?

Tim si opatrně protřel víčka: všechno bylo v pořádku, žádná zranění, zrak taky v normě.

Zrcadlo v koupelně to jenom potvrdilo: jeho obličej vypadal jako obvykle. Hnědé oči pod obočím vybledlým od slunce na něj hleděly s obavami. Vlasy ostříhané na ježka mu trčely jako vždy. Tim protáhl tvář, až mu vystoupily lícni kosti a rysy obličeje vypadaly ostřejší. S takovým zlostným výrazem se sám sobě líbil nejvíc. Ale veselé rozpustilé jiskřičky v očích stejně prozrazovaly jeho dobrosrdečnou povahu.

Nejspíš si bude muset dát s dlouhým nočním běháním na nějaký čas pauzu – přes den pak nemá na nic energie a teď se mu navíc začaly zdát ošklivé sny. I když Tim moc dobře tušil, že se mu to nezdálo. Ty tři zvláštní hlasy, cihlovou zeď a zeleno-oranžový záblesk si pamatoval až příliš jasně. A taky ten obrovský dům s věžičkami jako by povstal z té nejčernější hloubi země... Zvláštní sídlo – neznámé a cizí, jako by ho přinesli odjinud... vždyť tam nikdy předtím nestálo... Musí se tam za každou cenu jít podívat ještě jednou a přesvědčit se...

Kdepak, teď v noci nesmí z domu ani na krok! Už toho bylo dost: ještě by zas ve chvílce nepozornosti narazil na nějaké lumpy. Jednou ho dokonce málem srazilo auto, které se náhle vyřítilo ze zatáčky – Tim sotva uskočil, ale vzorek kola, které mu málem přejelo obličej, se mu vryl do paměti navždy. Jindy mu zase málem ukousl nohu špinavý zdivočelý buldok, kterého nejspíš někdo za trest vyhnal z domu – ještěže se Tim bleskově přehoupl přes plot mateřské školy. A teď – ti tři...

Ale cožpak by dokázal žít bez hvězdných cest, jak si pojmenoval své noční výlety? Obejde se bez bledé záře pouličních lamp, opatrných

šlápot v tichu a tajemných světél na nočním nebi? Bez vzdálených mihotavých hvězd, průvodkyň na jeho cestách?

„Timofeji, pojď dolů! Vystydne ti čaj! Timofeji!“

Otcovo volání ho vrátilo do reality. Tim sebou škubl a zamračil se: nesnášel, když na něj otec volal celým jménem jako na nějakého kocoura. Máma mu vždycky říkala krátce: Tim. A pokud si pamatoval, nestála mu věčně za zády a nikdy ho do ničeho nenutila a ani mu nic nevnucovala. Naopak, vždycky mu kladla na srdce: buď samostatný, dělej, co se ti líbí, a dělej to dobře. Zato otec teď do něj bude opět hučet o tom kurzu... *Proč ho jen máma nevezla s sebou, když odcházela od otce? Kde vůbec je a co teď dělá? Nenapiše, ani nezavolá...* Beztak jí jsou úplně ukradení. Ale je to její volba, její rozhodnutí... No nic, opravdu už je načase sejít dolů.

Jakmile Tim dožvýkal první chleba, otec se zeptal:

„Doufám, že jsi nezapomněl na ten pohovor?“

Tim se pořádně napil hnusného studeného čaje, aby získal čas.

„Timofeji, musíš tam jít.“ Otec správně odhadl jeho nezájem. „Je to dobrý kurz. Pro tebe jak dělaný. A na ty tvé tréninky ti taky zbyde čas...“

„Tati, už jsem ti přece říkal, že nechci být kovář.“ Tim pohlédl otci do očí. „To, že rád kreslím, neznamená, že chci celý život dělat nákresy plotů a branek.“

„Mám v kovářské dílně dobré kontakty,“ trval otec stále na svém. „Vyšel jsi z devítky a je nejvyšší čas začít myslet na to, jak si budeš vydělávat.“

Tim obrátil oči v sloup a postavil hrnek na stůl.

„Teprve jsem vyšel z devítky. A už jsem ti říkal stokrát, že nechci být kovář. Budu trenér, možná...“

„Trenéři třou bídu s nouzí,“ utrousil otec a zamračil se. „Zato v kovárně si pořádně vyděláš... A taky, synku, je načase skoncovat s tím tvým touláním po nocích.“

„Mohl bys toho už nechat?“ Tim odsunul hrnek na kraj stolu. „Přestaň se o mě starat. Už dávno se dokážu rozhodovat sám.“

„Starám se o celý dům,“ ušklíbl se zlostně otec. „Posekat trávnik ještě není všechno, synku. Víš, kolik mi dá práce celé to stavení udržovat? Jen co jsem spravil plot, začalo zatékat střechou... A kde na to mám vzít peníze?!“

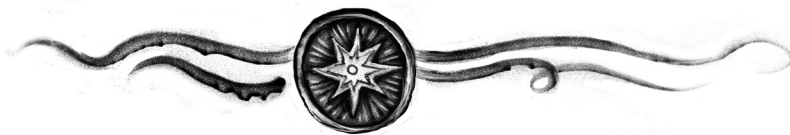
Tim si tiše povzdechl. Měl ten dům rád, i když věděl, že si takový barák teď nemůžou dovolit. Dům jim zůstal po matce a byl napsaný na ni. Jediné, čím přispěl otec, byl špičatý kovaný plot s lístky břechťanu. Když matka odešla, otec musel vést hospodářství sám a to ho strašně rozčilovalo – celou jeho výplatu spolkla domácnost.

„Tak dobře,“ pronesl rázně Tim, „půjdu na ten umělecký kurz, jasný? Ale jestli mě nepřijmou, tak bohužel. A tréninků a nočních procházek se nevzdám...“

„Hlavně si s sebou vezmi své nejlepší výkresy.“ Otcův hlas zněl rázem smířlivěji. „Třeba ten se vzorem vinných listů a těch... hvězd je dobrý. Má zajímavý ornament. A pár svých starých map... Pohovor začíná ve dvě, buď tam včas.“

Tim neodpověděl, jen přikývl. Bezmyšlenkovitě si protřel svůj levý loket – hloupý zlovyk – a najednou prsty nahmatal naběhlý šrám. *Včera ho tam neměl...* Podíval se na krátký široký pruh zaschlé krve. Vypadá to, že se pořádně škrábl o cihlu. Vzpomněl si na oranžovo-zelený záblesk a najednou si byl naprosto jistý, že to byla pravda – pronásledování, zvláštní výslech i ukrutná bolest.

„Tak jo, půjdu na pohovor a pak do tělocvičny,“ zabručel Tim, když si všiml, že otec bedlivě sleduje proměny v jeho obličeji. „Zatím.“

*Srdce ti rukou svou zakryju rád,
už můžeš letět,
není čeho se bát.
Dooutvárný srdce tvůj
napovrch pokrytý
měkkou travou.
A vespod kamenný,
kamenný dno...*

(rocková skupina Agatha Christie)

Celestina

Ticho. Jen noc a stříbro.
V dálce se rozplývá zářivá pokrývka Hvězdného mostu; na
nebi se míhají tenké paprsky přízračného světla, ledové
střípky bloudících jisker. Beztvárná lhostejná světýlka –
lidem neznámé světy, studené nepřátelské hvězdy.

Ale ne pro všechny. Ne pro Celestinu.

Obrovské sovy ladně máchají těžkými křídly a krouží kolem nejvyšší věže polorozpadlého zámku. V jemné záři hvězd rozptýlených na nebeské modři svítila tenká špička věže. Hejno sov se každou chvíli rozletí na všechny strany, aby se vzápětí znovu semklo v černém kruhu. Neúnavně krouží kolem věže jako ručičky na ciferníku starodávných hodin, tikajících ve vstupní hale rodného zámku již tři sta let.

Schůze začala.

Ale Celestina nespíchala. Jakmile spatřila sovy, přistála na vrcholku borovice nedaleko starobylého zámku. Houpala se na větvích a kochala se hvězdami. Hlavou jí probleskla bláznivá myšlenka: vůbec na rodinnou sešlost nejtít. Ale to nejde – potrestali by ji.

Zavřeli by ji v pokoji a zakázali jí noční výlety...

Dívka vzdychla, prudce máchla rukama a vylétla do nebe, načež se prudce přetočila a střemhlav zamířila k zemi. V posledním okamžiku se zachytila o jednu ze spodních větví. Zhoupala se na ní, chvíli chytala balanc, pak opatrně slezla po kmeni a ihned vyrazila – v mírném poklusu zamířila směrem k rodinnému sídlu.

Za polorozpadlou čtyřbokou věží zel temný otvor, v němž do sklepních prostor vedlo úzké schodiště. Dole stála kabina výtahu do hlavní rezidence Asterů.

Výtahu důvěrně říkali Starý Tomas: podle rodinné legendy mu bylo dobrých devadesát let a možná i víc. Vozil lidi do nejdůležitějších domovů Asterů v nejrůznějších městech a údolích světa dvoutvárných. S jeho pomocí se v podstatě dalo dostat do jakéhokoliv města na Zemi, ale Celestina byla nejradši tady, v horách. Navíc ji do nezalidněných míst pouštěli samotnou ochotněji.

Dívka vsunula dlouhý železný klíč do zámku a otevřela první skleněné dveře. Trpělivě čekala, až Starý Tomas pomalu vyjede z labyrintu přechodů. Železné dveře výtahu zaskřípaly a zavrzaly, načež se samy otevřely. Celestina nastoupila – rozsvítilo se bílé světlo a dveře se zvolna zavřely. Navolila správnou kombinaci čísel. Starý Tomas se líně zachvěl a loudavě se rozjel.

Úzká vysoká okna vrhala dlouhé odlesky na mozaikovou podlahu: dívčino místo bylo u třetí čáry nalevo.

Shromáždění dívku přivítalo nesouhlasným zabručáním: nikdo neměl rád opozdilce.

Uprostřed sálu na matně zářícím pozlaceném trůnu s područkami se pohodlně rozvaloval Starý Josef – hlava rodiny už po dvě stě padesát let. Vrhł na Celestinu utkvělý pátravý pohled. Po jeho levé ruce nehybně stál otec. Vypadal zamyšleně a na dceru se ani nepodíval. *Snad se nezlobí?* Možná se mu to jen nelíbí.

No jo, opět přišla pozdě... Ale cožpak si nechají vysvětlit, že v tak krásnou hvězdnou noc je mnohem lepší lézt po stromech, skákat po kamenech nebo se koupat v teplém nočním jezeře, než poslouchat nudné řeči na otravných rodinných schůzích?

Celestina se postavila na svůj určený paprsek hvězdy, uklonila se, klekla si a sepjala dlaně, jak se sluší podle řádu, a nehybně čekala na nejhorší. Ale přesto doufala, že jí to tentokrát projde.

Marně.

„Pojď ke mně, Celest.“

Dívka si tiše povzdychla. Copak je hodinové zpoždění takový prohřešek? Celest se pomalu postavila a po paprsku hvězdy došla až do prostřed sálu.

Josef ji obdařil pozorným pohledem.

„Mám už tvých kousků dost, děvče,“ pronesla hlava rodiny s důrazem na každé slovo. „Jsi naprosto nezvladatelná... Stejně jako tvůj otec.“

„Čím se otec zase provinil?“ zeptala se napjatě Celest a hleděla Josefovi zpřímá do očí. „Neplní snad dobře své úkoly?“

Vždycky na útok odpovídala útokem. Každý v tomhle sále věděl, že její otec, Timur Svjatov, je nejlepší průzkumník Asterů a důvěrník toho starého lišáka.

Josef samozřejmě neodpověděl. Chvilí tiše přemýšlel. A najednou líně mávl rukou.

Člověk, který stál dosud za trůnem, uposlechl jeho gesto a vykročil vpřed. Byl vyděšený, ale ze všech sil se to snažil nedat najevo. Celest si ho pozorně prohlédla: byl menšího vzrůstu, s vypouklým, trochu přehrábkým břichem, které hyzdilo kontury jeho dlouhého žluto-černého roucha; na krátkém krku seděla malá hlava. Zdálo se, jako by jeho černé zorničky přimhouřených očí doslova pulzovaly žlutě, což jen potvrdilo její domněnku – Lunojas.

„Tento člověk postrádá cennou věc,“ řekl Josef, „a obviňuje z toho tebe.“

Dívka na okamžik zatajila dech a srdce se jí rozbušilo dvakrát rychleji... Tváře zčervenale z létání jí najednou zbledly – poznala toho dvoutvárného.

Před dvěma týdny byla s otcem u toho obtloustlého Lunojase – rektora slovné boloňské Univerzity dvoutvárných – doma na návštěvě. Nepřijali ji ke studiu: tloušťk jim povýšeným tónem vysvětloval, že studium na tak prestižní škole je jen pro nejtalentovanější uchazeče.

Celest se v duchu radovala, že ji nepřijali, protože se tím na nějakou dobu odkládá odloučení od otce. Ale musela si vyslechnout dlouhou nudnou přednášku o tom, že uchazečka Svjatovová nemá žádné nadání, přestože ona sama si byla jistá, že všechny testy napsala úspěšně.

Samozřejmě že chtěla studovat na boloňské univerzitě a odhalovat velká moudra magie dvoutvárných, ale jako Astře jí nebyl přístup na nejprestižnější univerzitu povolen. Dokud tomuto světu vládnou Lunojasní, žádný Aster nemůže svobodně studovat nejvyšší mystiku dvoutvárných. Lunojasní nepotřebují chytré a intelektuálně zdatné Astery, schopné začlenit se do elitní společnosti dvoutvárných.

Celest vysoká škola nechyběla: otec ji učil mystiku už odmalička. A otce od jisté doby učil sám Josef...

Celest měla jiný cíl: od dětství toužila stát se průzkumnicí, jako otec. Objevovat v utajení před Lunojasnými nové Rokliny a jednou nalézt zakázané údolí, kde začíná Hvězdný most. Celestina Lunojasným

údolí neprodá. *Ani jedno, nikdy.* Dokonce, ani kdyby byla úplně na mizině a trpěla hladu...

Ovšem teď by bylo lepší vrátit se k aktuálním problémům. Například, jakou věc má ten směšný tlustý Lunojas na mysli? A proč obvinil právě ji?

„Co můžeš říct na svou obhajobu, děvče?“ zeptal se stařík přísně. Koutky úst se mu ani nezachvěly.

Tím spíš se Celest přestala bát. Kdyby se stařík usmíval, to by byl teprve důvod k obavám. Jak říkal otec: staříkův úsměv je to poslední, co člověk může v životě spatřit. Nikdy není jisté, jestli to myslí vážně, nebo ne.

Ale teď jde z Josefa hrůza, vousy má naježené, oči zlostně přimhouřené... Kdepak, něco tady nehraje. Absurdní představení, naprostá fraška... Přímo cirkus.

Celest přejela očima k otci, ale ten její pohled neopětoval, naopak, dál se tvářil, že ho zaujaly sešlé štukové vzory na starém stropě – jako by v tom sále byl poprvé. *Tati, tati... Co to má být? Nějaká zkouška?* Jako bych nevěděla, že jsi mě chtěl na tu Univerzitu poslat proto, aby ses mě zbavil... Vlastně ne, ještě jinak – abys přenesl starost o mě na jiná bedra.

Jistě, otec má nebezpečnou práci – dělá první průzkumy nových Roklin a hledá tajná dvoutvárná území. Díky jeho neuvěřitelnému talentu získala Josefova rodina postavení jedné z nejmávanějších rodin Asterů ve světě dvoutvárných. Lunojasní pravidelně, i když ne moc velkoryse, platí za objevení nových mezikosmických zemí, i když znají tajný cíl Asterů.

Na mezinárodním Shromáždění Hvězd získala Josefova rodina za mimořádné úspěchy v průzkumu status alfa. Sám Josef byl dokonce poctěn čestným vyznamenáním. A to vše jen díky svému nejlepšímu průzkumníkovi – Timuru Svjatovovi. Její otec je skutečně významný Aster. Avšak taková popularita má i své temné stránky – Lunojasní mají tak šikovného průzkumníka už dávno v hledáčku. Dali mu sice

naprostou svobodu v jednání, ale nekompromisně vyžadují podrobná hlášení o každém nalezeném údolí.

A dcera, jakkoli je chytrá a šikovná, mu neustále překáží v jeho plánech. Otcovy služební cesty jsou čím dál delší. A není divu – svět se obává dávných horoskopů; Lunojasní a Asterové jsou na nejvyšší míru rozrušení – blíží se doba Hvězdného mostu... nebo Měsíční dráhy? Jak to ti Lunojasní mají... Ale vždyť je to jedno! Když se mu nepodařilo poslat dceru na Univerzitu... snad ji nebudou chtít zavřít? Za krádež by dostala pořádný trest... *Tak to ne, nedopustí, aby se jí vysmívali!*

„Jestli si ten člověk myslí, že jsem mu něco vzala, je to jeho problém.“ Celest vrhla na Lunojase nenávistný pohled. „Nic jsem mu neukradla.“

„Tento ctihodný občan má důkazy.“

„To děvče mi vzalo můj vějíř!“ zvolal najednou pronikavě tlouštík. „Vzácný exemplář, velmi osobitý...“

Celest rozhořčením zalapala po dechu. *Na co by jí byl nějaký hloupý vějíř?!*

„Budeš potrestána, Celest.“

Zavládlo ticho, jen ozvěna těch čtyř slov se ještě vznášela někde u stropu.

Dívka koutkem oka pozorovala mlčenlivé obličej: mnohé měly spokojený výraz. Otec zkrátka není v rodině zrovna oblíbený, přestože právě jemu vděčí za své postavení a privilegia... Lidé obvykle nemívají v lásce někoho, komu jsou zavázáni. A taky ty, na které se častěji usmívá štěstí. Proto nemají rádi ani Celestinu – Josefovou oblíbenkyni, ztřeštěnou dívku se jménem měsíční princezny, holku, které vždycky všechno projde.

Tiché salvy nevyřčených slov. Ohňostroj nevlídných myšlenek...

Má toho plné zuby!

Josef zdvihl ruku, sál zahalil fialový dým a zmizel. Celest se zdálo, že jen mrkla. Stařík umí šikovně přesunovat lidi – v podstatě v jediném okamžiku...

Dívka se rozhlédla a bez zvláštního údivu zjistila, že se nachází v soukromé pracovně hlavy rodiny. S otcem tu byla už několikrát – civěla z panoramatického okna nebo si prohlížela staré výtisky knih na poličkách, zatímco dospělí diskutovali. I když naposledy to bylo tak před rokem.

Jaký je asi dnes výhled z oken? Posledně byl z jižního okna vidět Řím z ptačího pohledu. V severním vykukovaly střechy Petrohradu, v západním pražské Staroměstské náměstí a z východního bylo možné sledovat kouzelnou uličku Lvova osvětlenou řadou pouličních lamp. Josef často říkával, že miluje, když se ráno může proletět po jednom ze svých oblíbených měst, se kterými ho spojuje něco mimořádného...

Nic se nezměnilo – výhledy jsou stále stejné.

Celestina přistoupila k pražskému oknu a zamyšleně se zahleděla na slavný orloj. V Praze svítalo a na Staroměstském náměstí nebylo ani živáčka.

Možná jí všechno projde, když ji Josef přemístil do své pracovny. Ale k čemu celé to představení? Nejspíš si otec se staříkem zase něco umanuli, a jí o tom zapomněli říct.

Dívka se posadila na nízký okenní parapet přestavěný na měkkou pohovku. Hlavu si opřela o polštář, slastně se natáhla a dál pozorovala náměstí. Pak si složila ruce na hrudi a zavřela oči.

Chtělo se jí spát, ale snažila se soustředit: co se asi teď děje v sále?
„Chystáš se umřít? Nepospíchej s tím...“

Celest vyskočila, rozespale se rozhlédla a v tu ránu se zatvářila kysele: Josef se jako vždy snažil být vtipný. Neslyšně se objevit, to mu šlo.

„Co se děje, Josefe?“ Celestina rázem přešla do útoku. „O co jde s tím vějířem? A kde je táta?“

„Tvůj otec za chvíli přijde.“ Josef vrhl otrávený pohled na dveře, které nikdo nepoužíval. „Zdržel ho rozhovor s tím obtloustlým Lunojasem. Vysvětluje mu, jaký tě čeká trest. Je ti snad jasné, že odsud musí

odejít s jistotou, že půlku svého mladého života strávíš chytáním kryš v našich sklepeních...“

„Ale já žádný vějíř neukradla!“

Josef zpražil dívku uštěpačným pohledem.

„Někdy se člověk nemusí vůbec přičinit, aby se něco stalo, a přesto se to stane,“ pravil stařík a přistoupil k rohové skříni mezi římským a pražským oknem. Opřel se o chatrné kovové schůdky, které umožňovaly dostat se ke knihám na nejvyšších policích, a pokračoval: „Vzhledem k tvým schopnostem, Celest, od tebe zcela oprávněně očekáváme pochopení. Větší spolupráci, nemám pravdu? Z celé naší mladé generace máš jen ty vzácný dar létání. U Astry je to jedinečná schopnost, nemyslíš?“

„Umím létat, protože moje matka je Lunojaska.“ Dívka lhostejně pokrčila rameny. „To se stává.“

„Zřídka kdy.“ Josef se pousmál, usedl do křesla a pokračoval: „Ty jsi Astra, co umí nejen létat, ale i skákat. To je velmi vzácná schopnost. A všechno neobvyklé si zasluhuje zvláštní pozornost. Dokonce i ve Starodávném horoskopu se píše, že Měsíc může přemocet jen něco mimořádného... A co když, se právě ty, Celest, staneš klíčem, s jehož pomocí Asterové rozluští své hlavní předurčení a dokážou porazit Lunojasné? Na věky sebe i svůj rod proslavíš!“

„Nedělej si ze mě legraci, dědečku.“ Celest tak hlavu rodiny nazývala jen málokdy, přestože Josef byl ve skutečnosti strýc jejího otce. „Mám těch vašich pohádek po krk.“ Mávla demonstrativně rukou. „Umím sice létat jako Lunojasní, ale za úplňku jsem slabá a létám jen pod hvězdami. A ani to ne vždy. Navíc si myslím, že skákání je zajímavější.“

„Samozřejmě že je,“ odfrkl si Josef, „když můžeš pád kdykoliv změnit na let. Tak se dá přeskočit i půl planety, pokud máš dost představivosti.“

„Nemám,“ odsekla dívka. „Nemám dost sil.“

„Aspoň že máš dost sil svůj dar držet v tajnosti,“ zavrtěl Josef hlavou

a náhle zvažněl. „Lidé nemají odlišnost v oblibě. Obzvláště, pokud jde o schopnosti zarytých nepřátel. Lidé nenávidí ty nejlepší za to jedinečné, co v nich je. S nenávisť v srdci je snazší žít, není to tak?“

Celestina nevydržela jeho pohled: děda samozřejmě narážel na její mámu. Lépe řečeno na dívčin vztah k ní.

„Už těch žertů bylo snad dost,“ utrousila. „Řekneš mi konečně, proč jsem obviněná z krádeže, kterou jsem nespáchala?“

Josef neodpověděl. Místo toho se otočil čelem ke skříni a zaujatě si prohlížel tlusté rodinné svazky. Celest ho zvědavě pozorovala: zajímalo ji, stejně jako všechny ostatní, jaké knihy dědeček tak bedlivě střeží ve své pracovně, ale zeptat se přímo by bylo příliš troufalé. Dívka sledovala, jak starý Josef přerovnává těžké bichle, a najednou se začala bát, jestli teď nedostane dlouhou, několikahodinovou lekci. Starý Josef měl poučování v oblibě.

K její velké úlevě však dědeček nevytáhl z regálu knihu, ze které by jí přečetl nějaký nekonečný citát, ale naopak něco úplně jiného: malou karafu z tenkého černého skla s úzkým hrdlem. *Co to je? Víno nebo brandy? Nebo dokonce inkoust?*

„To je starý lektvar,“ rozptýlil její dohady Josef, „s hvězdným kořenem.“

Dívka mlčela, nevěděla totiž, jak má na takovou informaci reagovat. „Víš přece, Celest, jak je vzácný...“

Staříkův hlas zněl jaksi nezvykle – tiše a úlisně. *Samozřejmě že ví, za jakou cenu lze získat hvězdný kořen a v čí krvi ho máčejí... Co máš za lubem, ty starý lišáku?*

„Dvě tři kapky, a můžeš se procházet pod Měsícem jako skutečná Lunojaska,“ pokračoval mazaný děda. „Ale pozor: když zjistí, že jsi Astra, rychle pochopí, jak se ti podařilo za úplňku neusnout. Chápeš, že Lunojasní nikomu neodpustí nápoj vyluhovaný v obětní lunojasné krvi? V takovém případě by to s tebou dopadlo zle.“

„Proč bych se měla chtít procházet pod Měsícem?“ zeptala se dívka hypnotizovaná odlesky svíček na tenkém černém skle.

„Budeš muset na nějaký čas odjet, Celest.“

Timur Svjatov se také zčistajasna zjevil, stejně jako děda; uštěpačně svraštil obočí, se strojenou vážností zaklepal na dveře, načež přistoupil k pražskému oknu a sedl si vedle své dcery.

Celestina na něj vrhla nahněvaný pohled.

„Chceš se mě zbavit?“ zeptala se bez okolků.

„Budu mít důležitou práci, Celest,“ pronesl smířlivě otec. „Musím odjet... na dva až tři měsíce.“

„Na průzkum? Do té nové průrvy? Velká Roklina, je to tak?“ Celest se ze všech sil snažila usmívat, aby nedala najevo zoufalství, ale rty se jí stejně ukřivděně zachvěly.

„Ano, objevil jsem novou Roklinu,“ přikývl nepřítomně otec. „Bohužel nejen já... Sledují mě. Ale naše rodina se musí do nové průrvy dostat jako první. Co když v ní najdeme Hvězdný most?“ povzbudivě se usmál. „Most, který nás už nedovede do dalšího dvoutvářného údolí, jež se ukáže být slepou uličkou, ale dál – do Astralisu, pravého světa Asterů? Doufám, že my Asterové najdeme cestu do našeho světa dříve, než ji Lunojasní zavřou...“

„Podle Starodávného horoskopu,“ doplnil Josef, „se Zapovězená země Astralis, nebo jak jí říkají Lunojasní – Selenida, podrobí té z dvoutvářných ras, která k ní najde cestu jako první...“

„To všechno vím,“ skočila mu netrpělivě do řeči Celest. „Radši mi řekni, proč mě nemůžeš vzít s sebou?“

Josef si hladil bradku a přemýšlel nad odpovědí.

„Tvůj otec, Celest, našel podivuhodnou Roklinu – průchod do údolí neuvěřitelných rozměrů. Maják v údolí vysílá slabý, ale dost jistý signál. Na výsledku tohoto průzkumu bude záviset mnohé... A musím přiznat, že Lunojasní už se o našem tajemství dozvěděli a udělají všechno proto, aby se do údolí dostali jak první.“ Děda nespokojeně mlaskl. „Člověk před těmi ničemy nic neutají.“

„A já vám budu překážet?“ Dívka uraženě přivřela oči. „Vezmi mě s sebou, tati! Víš přece, že umím být opatrná...“

„Se mnou bys byla v nebezpečí,“ zarazil ji mírně otec. „Navíc, nebudu zastírat, že tentokrát bych chtěl jednat sám.“

„Mohla bych ti pomoci.“ Celest umíněně pohodila hlavou. „Víš, že mám na průzkum talent... Necítím sice dvoutvářná údolí tak dobře jako ty a neumím se tak prát... Ale dokážu vytvářet pevné tunely, udržovat spojení se Zemí, používat navigaci... Sám jsi říkal, že jsem skoro nejlepší Kotva ze všech tvých přátel. Kdo tě bude jistit?“

Timur Svjatov se zamračil a po tváři mu přelétl stín rozčilení.

„Tentokrát je to příliš důležité, Celest. Vezmu proto s sebou jen ty nejlepší...“

Celest uraženě semkla rty. Tak tedy nejlepší... *To znamená, že ona k nim nepatří. Otec ji nikdy nebude brát vážně.*

„Ty budeš mít také malý úkol, děvče,“ přidal se nečekaně Starý Josef. „Timure, tak jí konečně řekni o našem plánu. Než se na nás ta malá definitivně naštvě.“

V otcově obličejí se zračil neklid: Celest ho za šestnáct let společného života dobře znala, takže si toho všimla a podezíravě přimhouřila oči.

„Pošleme tě k mámě, Celest. Do Jachovsku. Na letní prázdniny.“

Celestina ztuhla. Nejspíš se musela přeslechnout. Ale oba muži se tvářili naprosto vážně.

„Chceš mě poslat k Lunojasným?!“

„Nikoho ani nenapadne hledat tě mezi nimi,“ pronesl smířlivě otec. „Existuje riziko, že se přes tebe pokusí dostat ke mně... A já nechci, aby se ti něco stalo, zatímco budu pryč.“

„Zato u Lunojasných budu v bezpečí?!“ vyhrkla Celest. „Skvěle jsi to vymyslel, pěkně děkuju...“

„Popravdě jsem tě nejprve chtěl nechat v Perle, v našem tajném starém domě.“

Celest z té novinky vylezly oči z důlků.

„Vždyť Perla je úplná špeluňka! Co bych tam dělala?! Zalívala kytky na zahradě? Vždyť tam ani není signál, žádné spojení, ani astromet!“

„No právě, dcerko.“ Otec se nenechal vyvést z míry. „Takhle budeš bydlet se svou matkou, seznámíš se se sourozenci... A Jachovsk je skvělé městečko, zelené a útulné, s krásnými střechami a dlážděnými uličkami. Je tam spousta kaváren a klubů... Určitě se tam zabavíš.“

„Ty ses zbláznil,“ zavrtěla hlavou dívka a přejela pohledem na dědu. „Tátovi přeskočilo, že je to tak?“

„To já jsem mu poradil, aby tě nechal u matky,“ odpověděl klidně Josef. „A zároveň ti svěřil malý úkol...“

„O kterém tě důkladně zpravím po cestě,“ dořekl za něj otec a vstal. „A teď mi, dcerko, dovol, dát ti jednu malou, ale velmi cennou věc.“

Timur Svjatov vytáhl z vnitřní kapsy saka vějíř.

Ten samý vějíř s ocelovými žebry, kvůli kterému se tak rozčiloval obtloustlý Lunojas!

„Teda, tati...“ vzdychla Celest a rozpačitě zavrtěla hlavou.

„Pomocí tohoto vějíře budeš moct číst cizí myšlenky,“ pronesl vítězoslavně otec a pokusil se zakrýt úsměv. „A v případě nouze se dá použít jako zbraň. Pamatuješ, jak jsem tě učil vrhat nože? Tady je technika stejná, ale dají se použít i speciální údery. Doufám však, že k tomu vějíř nebudeš potřebovat.“

„Stejně si ho nevezmu, neboj se.“

„Jen si ho vezmi,“ pobídl ji Josef. „Beztak si všichni myslí, že jsi ho rektorovi boloňské Univerzity dvoutvářných ukradla ty. On sám je o tom přesvědčený.“ Děda se zachichotal.

Josef má podezřele dobrou náladu...

Celest opatrně dvěma prsty přijala dárek a vějíř pomalu rozevřela. Skládal se z ostrých ocelových žeber s listem pokrytým ornamenty z malých čárek a háčků, dohromady tvořících složitý, ale jaksí nesmyslný útvar.

„To je nebeské schéma,“ vysvětlil otec. „Je dost choulostivé. Technika je vodotěsná, ale není odolná vůči náhlým změnám teplot, takže v horku ho používej opatrně.“

„A jak vlastně funguje?“ zeptala se přehnaně lhostejným tónem Celest, protože se snažila skrýt, jak ji to zaujalo. Ale dědův jízlivý úsměv prozrazoval, že se jí to moc nedaří.

„Zlehka mávneš, vyšeš myšlenkový impuls k předmětu, obyčejný senzorický kruh – a prosím, přístroj funguje. Lunojasní zatím nevymysleli nic, co bychom my neznali.“ Josef se ušklíbl.

Celest provedla vše potřebné: ozval se krátký tichý pískot. Dívka se soustředila, vyslala nebeský impuls a zaměřila se na nejbližší cíl...

„Naše myšlenky si nepřečteš,“ pousmál se otec. „Mířit vějířem na dvoutvárné má smysl jen potají, když oběti tvého myšlenkového násilí nemají tušení, že je odposloucháváš. Ale na beztvárných to můžeš zkoušet, jak je libo.“

„Dobře.“ Celest to nechtěla vzdát, protože ji celá ta věc s údajnou krádeží, vějířem a úkolem zaujala. „Tati, a napadlo tě, jak mě asi přijmou příbuzní, až se dozvedí, že jsem Astra?“

„Představíš se jim jako beztvárná.“

„Ne, ty ses vážně pomátl...“ Celest si významně zaťukala na čelo. „Co když to budou chtít zkontrolovat?“

„Už jsem ti přece říkal, děvče, že dostaneš lektvar tlumící touhu toulat se pod hvězdným nočním nebem, který ti umožní zůstat vzhůru za měsíčních nocí. Každou půlnoc budeš užívat dvě až tři kapky. Každou! Navíc budeš mít významný úkol... A opět to bude trochu spojené s krádeží... Ale o tom později. Větší obavy mám z toho, jestli tě k sobě matka na nějakou tu dobu přijme. Je jisté riziko, že bude mít strach, to nezastírám.“

„Nejdůležitější je, že Tamařin muž tam nebude,“ poznamenal Josef. „Ten by tě totiž mohl odhalit... Nenávidí Astery a cítí nás na kilometry daleko... Je to nebezpečný člověk.“

„Naštěstí mám důkazy, že odjel na důležitou služební cestu,“ přikývl otec a zamračil se. „Nebude doma až do října. Za tu dobu splníš svůj úkol a šťastně se vrátíš domů.“

„Tak dobře, pojedeme k mámě,“ zabručela Celest.

Dívka se trochu uklidnila. Na tu Univerzitu dvoutvářných se taky nechtěla dostat. A vzali ji? Nevzali! Možná to vyjde i tentokrát... Jestli její Lunojasná máma odmítne vzít dceru k sobě domů, otec si to třeba rozmyslí a nakonec ji vezme na tu svou důležitou expedici.

Taková představa jí navrátila dobrou náladu.

„Tak výborně,“ přitakal spokojeně Josef, když viděl, jak se dívčin obličej rozjasnil. „A teď už nám zbývá probrat jen ten úkol pro naši mladou dámu...“

* * *

„Jsi si jistý, že děláme dobře?“

„Nejsem, ale bude to tak lepší, chlapče.“

Timur Svjatov přešel prsty po hřbetech knih, jednu z nich vytáhl, náhodně ji otevřel a zase zaklapl.

„Možná bych měl opravdu Celest vzít raději s sebou.“

„Ne.“

Josef k němu přikročil a položil mu ruku na rameno.

„Víš přece, jaký by to byl risk,“ pronesl mírně. „Mysli na to, co je v sázce... Závisí na tom celá naše budoucnost. Budoucnost rodiny, a co víc – celé společnosti Asterů. Naši důležití přátelé jen čekají na tvé slovo – jestli bude výsledek průzkumu příznivý, hodně se toho změní... A Celest zatím pobude u své matky. Zabaví se v klidném městečku se svými vrstevníky. Bude to tak nejlepší. Pro všechny.“

„Bude žít mezi Lunojasnými,“ zavrtěl hlavou Timur. „A co když ji Toma nedokáže ochránit? Kdysi dostala z předurčení své dcery strach a opustila ji...“

„Neopustila,“ opravil ho mírně Josef. „Pokud si vzpomínám, tehdy jsi jí nic neřekl.“

„Zachránil jsem nás všechny. Představ si, že by Celest zůstala u Lunojasných a odhalila by se její lunasterální podstata... Proto se popravdě bojím, jak Celest přijmou Tominy děti, ale i ona sama a obzvlášť její báječný muž. Víím, že teď není doma, ale stejně ve mně ten člověk nevzbuzuje důvěru. Tím spíš, že je dobře informován o mně i o mém poslání.“

„Nebude v Jachovsku,“ odpověděl Josef. „Sám víš, kolik má teď práce. A o tvé dceři v podstatě nic neví. Vychovali jsme ji v tajnosti přede všemi, v úzkém kruhu rodiny. Což dívku připravilo o jisté radosti jejího věku... Ale podařilo se nám to nejdůležitější – ochránili jsme ji. Teď je z Celest plnoprávná Astra, která prošla X-bariéru. A navíc je z ní Astra, která umí létat. Lunastra. A tuto skutečnost se nám, naštěstí, podařilo utajit i před nejbližšími. Jinak by se tvá dcera nebezpečně proslavila.“

„Samozřejmě.“ Timur začal přecházet po pokoji. „Lunastra. Neboli ta, co se nebojí měsíčního svitu. Vlivu Žlutooké. Tento její dar se nám bude moc hodit... Hlavně se nikdo nesmí dozvědět pravdu...“

„Nikdo se nic nedozví, dokud to neprozradíme sami. A my to nikomu neřekneme. Ani Celest.“

„Ani Celest...“ zopakoval zamyšleně Timur. „Ani ona nic netuší...“

„Proto je tak důležité,“ poznamenal Josef, který svého svěřence bedlivě pozoroval, „aby se dívka naučila o sebe postarat sama. Budeme ten její výlet považovat za malou, i když trochu nebezpečnou lekci.“

„No právě!“ zavrtěl hlavou Timur. „Nebezpečnou! A jestli odhalí její astrální podstatu, tak...“

„Tak co?“ Josef poklepal prsty o dřevěné područky křesla. „Nic se nestane, Time. Když to zjistíš – protáhnou ksichty a nic víc. Nikdo se jí ani nedotkne. Nezapomeň, že Celestina je Tomina dcera, ať se mezi vámi kdysi stalo cokoliv... dokáže to děvče ochránit.“

„Chtěl bych tomu věřit stejně jako ty...“

„Ať je to, jak chce, nemáme jinou možnost.“ Josef si unaveně povzdychl a opřel se v křesle. „Ty jsi pod neustálým dohledem, Time, a bude to ještě horší. Ale pochybuji, že nějakého špeha napadne hledat Celest u Lunojasných. Pokud bude mít naše malá akce úspěch, budeš pod velkým tlakem. Možná se budeš muset dlouho skrývat. A to děvče by mohlo hodně utrpět, pokud ji neschováme. Tady by nebyla v bezpečí, Time. Jestli se tvůj průzkum vydaří, jak všichni předpokládáme, okamžitě přijdou za mnou. A Celestinu, jako tvou nejbližší rodinu, začnou vyslýchat první. To bys chtěl?“

„Ne, samozřejmě že nechtěl. Ale nejsem si jistý, zda bylo správné začínat si s tím rektorem školy pro Lunojasné snoby. A krást mu ten vějíř...“

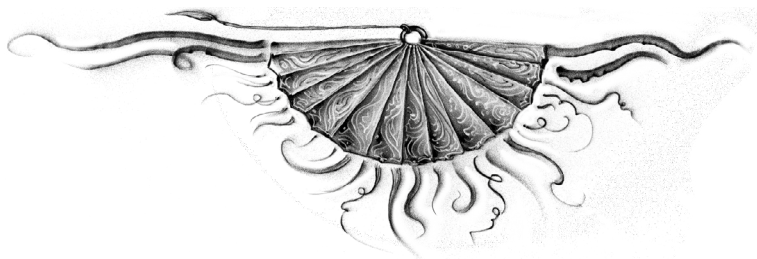
„Ano.“ Josef na svůj věk nečekaně svižně vyskočil z křesla, přistoupil k Timurovi a znovu mu položil ruku na rameno. „Říkal jsem ti přece, že je v přímém spojení s těmi, kdo mají tak velký zájem o naše záležitosti. Bude si dobře pamatovat, že mu dcera Timura Svjatova připravila tak nepříjemnou zkušenost – cestu přímo do vosího hnízda, k rodině Asterů, a ještě kvůli řešení krádeže. A určitě si povšiml, že má Celest domácí vězení. Lunojasní naštěstí důsledně ctí zákon o rodinné poslušnosti, a tak doufám, že nechají Celest na pokoji, když si budou myslet, že je doma a nemůže se s tebou spojit.“ Josef se pousmál. „A vějíř... ber jako daň za to, že nechtěl Celest přijmout na svou hloupou univerzitu.“

„Já to všechno moc dobře vím,“ Timur bezmocně mávl rukou. „Děj se co děj, takhle to bude určitě lepší. Tím spíš, že se Celest nebude nudit – dostane od nás úkol. Důležitý. Jen doufám, že bude opatrná...“

„Je to velmi šikovné děvče.“ Josef se pousmál. „Uvidíš, že tě Celest ještě strčí do kapsy.“

„Uvidíme, Josefe, uvidíme...“

„Udělalí jsme to nejdůležitější – vychovali ji jako pravou Astru. Dříve či později by se stejně střetla s Lunojasnými. A musela by učinit rozhodnutí, na kterém závisí mnohé...“

*Dívej se a svým očím nevěř,
na nebi číhá černá zvěř.*

V jeho očích cítím příkoří...

(rocková skupina Agatha Christie)

Alex

Na střechu rytmicky dopadaly kapky deště. Alex poslouchal jejich nekonečné bubnování celý den a byl čím dál rozmrzelejší. Rodiče se snad úplně zbláznili, když ho chtějí poslat do toho bohem zapomenutého městečka, zatímco tady, v hlavním městě Anglie, se toho tolik děje. Mezi dvoutvářnými každou chvíli vznikají konflikty, šarvátky a pralice; lidé jsou nervózní, protože cítí, že se blíží veliká bitva. Blíží se hodina, kdy se Měsíc a hvězdy setkají pod krvavým sluncem a začne dlouho očekávaná válka – a vítězství konečně definitivně pozvedne Lunojasné nad Astery a daruje jim nový zářivý svět. Pokud je samozřejmě starý horoskop předpovídající zjevení Měsíční dráhy skutečný, a ne jen další padělek...

Alex vždycky věděl, že mu osud poskytne příležitost ukázat se před světem: cítil, že byl od narození předurčený k velkým činům

a život mu byl dán jen proto, aby naplnil velkolepý plán. Už odmalička byl ve všem první: ať už ve hrách, rošťárnách nebo testech z matiky. Venku, ve škole, na tréninku nebo na letním táboře měl nespornou převahu. Vždycky si uměl poradit, věděl, jak vzbudit úctu, jak si zajistit či přenechat výhodu, získat si na svou stranu důležité lidi, nebo naopak odstrčit a ponížit slabší, dokázal přimět ostatní, aby sloužili jemu i jeho zájmům. Alex chtěl prostě vždycky být první, nejlepší – ze všech nejlepší. Chtěl být stejně silný a sebejistý jako jeho otec. Stejně odhodlaný, nelítostný a nekompromisní. Být vůdcem. Ostatní ho ochotně následovali – s Alexem byla vždycky zábava. Dívky spolu soupeřily o jeho pozornost: nejkrásnější a nejdůležitější představitelky ženského pohlaví toužily s tím skvělým klukem chodit.

Alex si zhluboka povzdychl, odtáhl se od počítače a opřel se ve svém oblíbeném černém křesle – měkké polovypouklé opěradlo se poslušně prohnulo a poskytlo mu vytoužené pohodlí.

„Sakra!“ zaklel najednou hlasitě chlapec. „Celé léto v prčicích! Nikam nepojedu... tůdle!“

Rodiče ho nejspíš slyšeli: ozvalo se opatrné, ale naléhavé zaklepání.

„Dále!“ zahučel Alex a otočil se s křeslem ke dveřím.

Nejprve vstoupil otec a za ním matka. Otec se jako vždy tvářil přísně a odtažitě. Michailu Volkovovi už bylo přes padesát, ale nikoho by ani nenapadlo říct o něm, že je starý. Byl rázný, povýšený, skoupý na slovo, rychle se rozhodoval a nikdy neměnil názor... jako skutečný voják. Alex se v duchu usmál: kdyby tak v otcově korporátu tušili, jaké procházky jejich ředitel provozuje v měsíčním světle. A jak se rozhodl oženit s beztvárnou. Alex se přesunul pohledem na matku: krásnou, štíhlou blondýnku, bývalou filmovou herečku. Máma vypadala ve svých čtyřiceti letech skvěle, ale byla příliš... tichá? Taková poslušná ovečka, naivní... skutečná beztvárná. Vůbec nic netušila o otcově životě Lunojase. Jak je vůbec možné, že neví, kde se její manžel po nocích toulá? Ženská hloupá...

Stejně tak byla překvapená otcovým rozhodnutím poslat milovaného syna hned na začátku léta z Londýna do nějakého Jachovsku, městečka pod horami, a proto nesměle navrhla:

„Míšo, a nerozmyslíš si to ještě? Proč tam musí jet? Má tu kamarády...“

„Přesně tak,“ podpořil Alex matku. „Chtěli jsme s Ilkem zajet na týden do Řecka...“

„Prosím tě, jacípak kamarádi?“ přerušil ho otec. „Banda chuligánů z tělocvičny? Ti si od tebe rádi odpočinou... A Ilja s Mášou ti budou dělat společnost, už jsem se domluvil s Viktorem.“ Otec se upřeně zahleděl na syna a koutkem rtů se usmál. „Užijete si báječné léto, nemám pravdu? Ptám se, jestli mám pravdu?“

Chlapec podlehl – sklopil zrak a kousl se do rtu. Otcí je těžké odporovat... Vlastně nemožné.

„Jak řekneš, tati,“ utrousil syn a snažil se, aby se mu nechvěl hlas.

„Okolnosti jsou mnohem vážnější, než si dokážeš představit, Alexi,“ pronesl otec nečekaně přívětivým tónem. „Svěřím ti malý úkol... Důležitý, opravdový. Ale o tom později.“ Michail Volkov vrhl rychlý, výmluvný pohled na svou ženu.

„Jdeme, Světlano.“

Dveře se dávno zavřely, ale z Alexova výrazu stále vyzařoval neskonalý údiv. Otec mu chce dát úkol? Kdo by si to pomyslel... Léto snad nakonec přece jen začne skvěle. Alexej už si ani nepamatuje, kolikrát otce prosil, aby mu svěřil nějakou práci v korporátu... dal mu možnost ukázat svoje schopnosti. Schopnosti Lunojase. Ale vždycky dostal stejnou odpověď: zatím trénuj, zoceluj se, skákej, chod do tělocvičny a dobře se uč... A právě školy už měl Alex plné zuby. K čemu je: matika, fyzika, chemie... taková nuda! I když měl ještě přípravné kurzy z mystiky – na podzim konečně nastoupí na Univerzitu dvoutvářných. Sláva Měsíci, měl nejvíc bodů z celé skupiny.

Je předurčený k něčemu jinému. Je Lunojas po otcí. Taky bude voják. Průzkumník. Alex byl v přípravce nejlepší! Z jeho okruhu Lunojasných se jen on uměl přemísťovat v prostoru.

A teď musí znovu do toho městečka. Otec tam kupodivu má své skoro hlavní sídlo. Ale co on tam bude dělat? Není tam žádná zábava – může leda tak honit místní sebranku Asterů.

Alex se mimoděk usmál. Vzpomněl si, jak loni v létě chytil jednoho kluka – dohnal toho drzého Astera s hloupou přezdívkou Kuželka jako první. Bylo k smíchu, jak na něj jeho kamarádíci volali: *Kuželko! Kuželko! Utíkej!* Idioti... Takové kuželky umí jen padat. Dobře si toho Astera tehdy podal – tři dny pak ten kluk proležel v posteli. Ostatní se rychle ponaučili, že nemají co běhat po jejich ulici a střechách.

Alex se najednou zamračil: vzpomněl si na Tima. Beztvárného slabocha s hrdým příjmením Kňazev. I když je ten Kňazev padlej na hlavu, musí se mu nechat, že je to pořádně hbitý otrapa. Nikomu z Alexovy party se ještě nepodařilo ho dohnat – ztloukli ho, až když Alex svým kamarádům přispěchal na pomoc. Ale s čím by mohl pomoci – je to usmrkanec. Jeden z těch, co ho vždycky zachrání rychlé nohy... Avšak na to, že je beztvárný, běhá a skáče překvapivě skvěle. Břídil...

Alex zavrtěl hlavou a protřel si ztuhlý krk. Brzy se do těch míst kvůli otci opět vrátí.

Zazvonil mobil – ozval se populární svižný vyzváněcí tón. Alex pokýval hlavou do rytmu, chvíli si vychutnával oblíbenou píseň a teprve potom telefon vzal.

„Ahoj, Ilku.“

„Alexi, proč volám,“ zazněl z reproduktoru kamarádův rozčilený hlas, „byl u nás tvůj táta a řekl tomu mému...“

„Už všechno vím,“ přerušil ho Alex a vrhl znužený pohled na okno, „klidně si začni balit, pojedeme na venkov.“

„Takže je to pravda.“ Ijův hlas zesmutněl, ale po chvílce zase ožil: „Maxi ztropila otci hysterickou scénu, měla už totiž nějaké plány – vystoupení v klubech, koncerty... Ale když zjistila, že jedeš taky, podvolila se,“ neodpustil si úsměšek.

Alexovi se znovu zkasila nálada: Iljova mladší sestra byla sice krásná a zajímavá a někdy bylo fajn s ní flirtovat, ale o čem se s ní měl bavit? A zase se za nimi všude potáhne, sakra...

Ilja dál něco vykládal, ale Alex ho už neposlouchal: vzpomněl si na včerejší telefonní rozhovor, který náhodou vyslechl. Otec tiše zuřil a dával jasné pokyny o nějakému Svjatovovi. Ten člověk udělal nebo se chystal spáchat něco nepřipustného. Něco v rozporu s otcovými plány. A ten člověk byl Aster. Šlo o nějakou průrvu... O důležitou, neobvyklou a velmi velkou Roklinu. O obrovský kus nové dvoutvárné země.

Bude nám překážet, a hodně, řekl otec. Radši to uchováme v tajnosti. Dokud to půjde, nepřiznáme se... Ne, ten nesouhlasí. Už několikrát jsme ho zkoušeli koupit... A po chvílce: Zabít.

To slovo se valilo jako kámen ze skály – nepříjemně, drtivě, nevyhnutelně; prolétlo chodbou, skutálelo se ze schodů, přetočilo se ve vzduchu a uvízlo Alexovi v krku.

Zabít, zabít, zabít, opakoval a stále tomu nemohl uvěřit. Tak takovýhle ty jsi, otče... Zase se pouštíš do velké a důležité záležitosti. A jaký sis vybral čas! Brzy Asterům ukážou jejich místo... Blíží se velká doba, možná bude i válka! A co z toho? Syna pošle na vesnici, ke kravám. Pěkně děkuju. Samozřejmě je tu ještě ten záhadný úkol. Ale zatím to všechno vypadá tak, že se Volkov starší chce syna jen zbavit. Ale stejně by rád věděl, jaký úkol mu otec vymyslel...

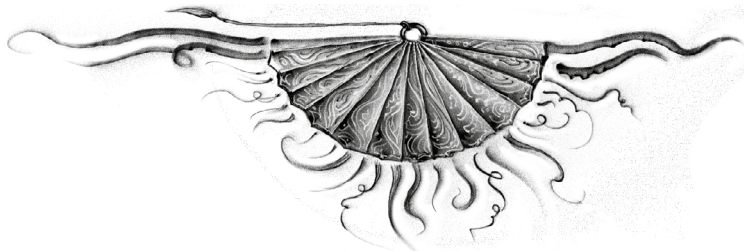
„Alexi, posloucháš mě vůbec?“ ozval se uražený hlas.

Volkov mladší se vzpamatoval.

„Stejně je jasný, že jedeme,“ sdělil kamarádovi. „Povyrazíme si na venkově... Doufám, že na nás od loňského léta nezapomněli.“

Ze sluchátka se ozvalo veselé zasmání.

„Jasně že nezapomněli! Tak pojedeme!“

1. kapitola

Nováček

Měděné okapy se leskly, střešní tašky na udržovaných domcích, které byly jeden jako druhý, se zlatě třpytily. Podél domů se táhly dlouhé řady krásných opečovaných záhonků a mezi nimi se vesele vinuly čisté chodníčky; čas od času tudy projelo auto a rozvřílo oblaka prachu, načež na klidné městské ulici znovu zavládlo ticho.

Přestože bylo brzké nedělní ráno, začali se už objevovat lidé: běžec v červené teplákovce se sluchátky v uších, rozespálý kluk na kole, další běžec – bez sluchátek, jen v plavkách – nejspíš otužilec.

Scvrklá ponurá stařenka v pomačkaných květovaných šatech a puntíkatém šátku vyšla na verandu jednoho z domků a provázela chodce dlouhým pohledem, nato kdovíproč zavrtěla hlavou.

Po úzké silnici se pomalu šourali dva lidé: vysoký a urostlý muž, který za sebou táhl velký, křiklavě zelený kufr na kolečkách, a hubená dívka v bílém tričku a džínových šortkách. Oba byli zachmuření – každý ponořený ve svých úvahách.

Stařenka přimhouřila oči: neznámí se zastavili před velkým dvou-podlažním domem s vysokým dřevěným plotem. *Kdopak to zavítal k Serebrjanským?* Slabý zrak stařence neumožnil lépe si cizince prohlédnout, a tak si rozčileně odfrkla a zmizela ve svém domě.

„Tady bydlí?“ Dívka si překvapeně prohlížela udržovaný, tmavě modrý plot. „Jak milé.“

„Čekala jsi něco jiného, Celest?“ Otec se nervózně zasmál. „Máma se podruhé vdala celkem úspěšně.“

„S tebou se snad měla špatně?“ opáčila dívka.

„Co myslíš ty?“

Celest pokrčila rameny: nic si nemyslela, to je jejich věc, rodičů. Ale pocitu křivdy se zbavit nedokázala – matka je ze strachu opustila, jakmile zjistila, že je otec Aster.

Otec se zastavil před kovanou bránou pod impozantní klenbou, kolečka kufru prudce zaskřípala. Celest zůstala stát vedle něj.

„Myslím,“ řekla najednou, „že by vám spolu bylo dobře... Škoda že to takhle dopadlo.“

„Ne, nebylo.“

Otec si nejprve pomalu prohlédl klenbu, pak přejel pohledem plot s tmavými hroty na lafkách a teprve potom se až podíval na dceru:

„Dám ti takovou radu – nikdy se nezamiluj do jinakotvárných. Lunojasní jsou hrdí a arogantní, krutí a svéhlaví, s Astery se nemohou vystát. Zapamatuj si, že na světě nejsou horší lidé než Lunojasní. Neboj se jich, ale ani jim nedůvěřuj. Nikdy, v žádném případě, za žádných okolností.“

„Budu si to pamatovat,“ pousmála se trochu pobledlá Celest. „Ale jak to, že ty sám ses tou dobrou radou neřídil, tati?“

„Nezapomeň, že i když jsem z rodu Lunojasných, pořád jsem Aster, proto cizí rady neposlouchám.“ Otec se letmo usmál, ale ihned opět zvažněl:

„Než vejdem dovnitř, zopakujme si, co řekneš.“

Dcera vzdychla a zamračila se, načež mechanicky pronesla:

„Jsem obyčejná beztvárná, přijela jsem na tři měsíce k matce, abych s ní strávila nějaký čas, ještě než odjedu. Potom budu bydlet s otcem v Itálii... Teda ve Švýcarsku. Ještě něco?“

„Nic,“ přikývl otec. „Kromě toho,“ dodal, „že se za žádných okolností nesmíš bavit s Lunojasnými...“

„Ale říkal jsi přece, že město je jich plné.“

„Ano, to je pravda. Proto buď opatrná. Jestli se něco stane, tady tě určitě hledat nebudou. Prostě se od nich drž dál.“

„Ale máma by se mohla dovtípit, že jsem Astra,“ pronesla Celest. „Uvěří, že nemám žádné schopnosti?“

„Uvěří. O to se postarám. Hlavně se neprozrad' ty sama.“

Otec potlačil povzdech a otřel si čelo dlaní: známé gesto, které prozrazovalo, že má obavy. A velké.

„Tati, neboj se, budu nanejvýš opatrná,“ ujistila ho Celest.

„Já ti věřím, princezno.“ Táta se konečně široce usmál. „A... nezapomeň na naše malé tajemství, ano? Ale dej si pozor – vybírej si k pozorování temné bezměsíčné noci.“

Celest souhlasně zabručela a přikývla.

„Moje první opravdová práce,“ pronesla kousavě.

„Jen maličký úkol,“ opravil ji přísně otec, ale kolem očí mu naskočily veselé vějířky vrásek. „A prosím tě, žádná dobrodružství,“ pokračoval. „Nezapomeň, že by tě mohli sledovat. Jsi moje dcera, a já mám špatnou pověst... A jestli zjistí, že jsi Astra, navíc neobyčejná...“

„Tati, sám buď opatrný,“ přerušila ho Celest. „Tři měsíce přece vydržím být poslušá. Ale u tebe si tím moc jistá nejsem.“

„Uličnice.“ Otec se rošťácky usmál a zazvonil na zvonek.

Vypadala ohromně: určitě se na jejich příjezd připravovala. Celestina s radostí sledovala dlouhý zkoumavý pohled, kterým máma otce obdařila. Načež se máminy oči podívaly na dceru.

„Ahoj, Celestino.“

„Mám radši, když se mi říká Celest – nezní to jak z pohádky O měsíční princezně. Dobrý den, Tamaro Nikolajevno.“

„Tak je to určitě lepší,“ přikývla máma.

Dívka si škodolibě všimla, že mámě bylo to oslovení nepříjemné.

Po pěšince z kamenné mozaiky došli k vysokému dřevěnému domu s velkými okny a prostornou verandou, lemovanou květináči s převážně žlutými a červenými květy.

Vstoupili do neobvyklé předsíně – nejprve Celest s mámou a poté otec – a vyzuli se. Průhledným korálkovým závěsem prošli do kuchyně a usadili se na bílé půlkruhové pohovce.

Celest se nechtěla účastnit trapného mlčení a vrhání pohledů, raději si tedy prohlížela stěny, nádobí a okna se žlutými závěsy. Bylo to pěkné, stylové a čisté. Ale jaksi beztvárné. Najednou se v tom domě cítila jako naprostá cizinka a začalo jí být úzko.

„A kde jsou tvoje... vaše děti?“ Celest viděla, jak se otec ze všech sil snaží zachovat klid.

„Jana spí u kamarádky a Niki běžel někam s kamarády.“

Máma se snažila mluvit klidně a dokonce vesele, ale moc se jí to nedařilo.

Zajímalo by mě, jestli se bojíte o mě, anebo kvůli tomu, že jsem tady, pomyslela si dívka.

„Díma je na služební cestě,“ pokračovala máma. „Bude pryč dlouho.“

„Slyšel jsem o tom,“ přikývl otec a trochu se zamračil.

Bylo načase vzít iniciativu do svých rukou.

„Mohla bych se projít po zahradě?“ zeptala se nevinně Celest a samozřejmě okamžitě dostala svolení.

Sedla si na lavičku pod jabloní k velkému proutěnému stolu. Nenápadně rozevřela vějíř. Zřetelně slyšela tiché hlasy doléhající otevřeným

oknem z kuchyně: vějíř nejenže pomáhal číst cizí myšlenky, ale také zesiloval zvukové vlny v dosahu třiceti až čtyřiceti metrů. Otec samozřejmě ví, že jejich rozhovor poslouchá, ale nedává to na sobě znát.

Lunojasný rektor se velmi rozčílil, když mu sdělili, že dívka vějíř vytrousila cestou, když utíkala z jeho domu. Zajímalo by ji, jestli skutečně uvěřil tomu, že ji zavřeli ve sklepě do domácího vězení. Otec říkal, že je velmi důležité, aby tomu Lunojasný věřil. Na Celest se pak pomalu zapomene a nikdo ji nebude hledat.

„Na jak dlouho jsi ji přivezl?“ zeptala se stroze máma.

„Na léto.“

„Mluvili jsme o dvou měsících.“

„Možná si pro ni přijedu dříve. Budu se snažit.“

„Takže tě zase sledují.“ Matka si hlasitě a naštvaně posteskla. „Zprávy o tvých neuvěřitelných úspěších v průzkumech dorazily i k nám.“

„Dobře víš, kdo za to může, Tomo. Tví příbuzní mi nedají pokoj.“

Dívka zbystřila. Otec nikdy nezmiňoval žádná jména, možná se teď prořekne máma...

„Já vím,“ odpověděla Toma. „Ale je to jen tvoje vina. Zatajil jsi mi, že nelétáš pod Měsícem... Nemůžu uvěřit, že jsem byla tak slepá... A to, že se Celest narodila jako Astra, je taky tvoje chyba.“

„Astrou se člověk stane kvůli předurčení, a ne podle genetiky,“ namítl chladně otec. „Tíhnutí k hvězdám v naší dceři prostě vyhrálo nad měsíčním vlivem. Navíc jsem tehdy nečekal, že zareaguješ tak přehnaně. A už vůbec jsem netušil, že tak krásná, něžná a veselá dívka má tak praštěnou rodinu.“

„Moje, podle tebe praštěná rodina je jedním z nejstarších lunojasných rodů. Přítomnost Astry mezi námi by byl... skandál. Hvězda mezi Měsíci? Nikdy. Doufám, že jsi dodržel slovo a nechal ji beztvárnou?“

Celest se zamračila. *Tak to pěkně děkuji, matinko... Zakázat dceři létat pod Měsícem nebo skákat pod hvězdami? Zakázat jí být sama sebou...*

